

CHƯƠNG 6:

Bữa tiệc chia tay, ông bà Thái tổ chức thật trọng thể tại nhà. Khách đến dự đông đảo. Phần nhiều là bạn thân của hai ông bà và bạn bè Hạ Như.

Đông Giao ray rứt không muốn dự nhưng nhớ lời mời nồng nhiệt của bà Thái và khuôn mặt trầm buồn của Hạ Như chàng cảm thấy không thể vắng mặt.

Ông Thái nói cười hể hả với mấy ông bạn thân. Các ông bình luận về đời sống nước ngoài. Ông Thái thật vui. Có lẽ ông nghĩ đến viễn ảnh của những ngày sắp tới.

Đông Giao ngồi chung bàn với bạn bè của Hạ Như. Mấy chàng trai thì rất sôi nổi còn các cô gái trầm lặng hơn. Hạ Như đôi mắt đượm buồn. Nàng lảng xảng gắp thức ăn cho các bạn. Và bung ly rượu mời Đông Giao. Giọng nàng nhẹ như tiếng thở:

- Mời anh!

Lý Hương lí lắc nói theo:

- Mời anh uống ly rượu tiễn đưa.

Đông Giao bung ly trịnh trọng nói:

- Chúc Hạ Như những ngày mới tốt đẹp.

Đông Giao uống cạn ly rượu rồi nói tiếp:

- Mong rằng Hạ Như sẽ không bao giờ quên những người ở lại quê nhà.

Hạ Như nhanh nhẩu:

- Làm sao em quên được. Ở đây em còn bạn bè và cả anh Đông Giao. Hy vọng sắp tới anh sẽ dạy những cô học trò chăm ngoan và học giỏi hơn em nhiều.

Nụ cười hiện trên môi chàng:

- Cỡ Hạ Như cũng được rồi, anh không cần hơn nữa!

- Anh vẫn chê em luôn.

Đông Giao đùa:

- Nhờ tôi chê mà cô tiến bộ đấy!

Hạ Như nghiêng đầu:

- Không chắc đâu! Tại em tự giác siêng năng chứ bộ.

Chàng gãi đầu vờ than:

- Ôi ! Thế mà bấy lâu tôi cứ ngỡ nhờ tôi, thật vọng thật!

Hạ Như gấp miếng chả để vào chén chàng:

- Thất vọng thì bây giờ ăn để quên buồn nhé anh Đông Giao.

Hoàng Oanh để ly nước ngọt vừa mới uống xuống bàn, lên tiếng hỏi:

- Hạ Như đi rồi anh có buồn không anh Đông Giao?

Đông Giao chột sững người. Chàng đưa mắt nhìn Hạ Như bắt gặp đôi mắt Hạ Như cũng đang nhìn chàng. Đông Giao không ngờ Hoàng Oanh lại hỏi thế. Lý Hương tủm tỉm cười nói hót:

- Buồn là chắc rồi phải không anh Đông Giao?

Thoáng mấy giây lúng túng rồi chàng nghiêm giọng:

- Dĩ nhiên là buồn rồi. Cả Lý Hương và Hoàng Oanh nữa phải không?

Lý Hương khiêu khích:

- Tụi em buồn rồi sẽ nguôi ngoai chỉ sợ anh kia! Biết có nguôi ngoai không?

Đông Giao gạt nhanh:

- Nhớ nghe, cô vừa bảo sẽ quên Hạ Như ngay!

Lý Hương lắc đầu:

- Anh đừng suy diễn, em không có nói như thế đâu.

Hạ Như giảng hòa:

- Lý Hương bảo sẽ nguôi ngoai. Thôi em cũng mong vậy. Chúng ta chỉ tạm xa nhau thôi phải không?

Hoàng Oanh sáng mắt:

- Rồi chúng ta sẽ gặp lại phải không?

Hạ Như gật đầu:

- Thỉnh thoảng tao sẽ về...

Lý Hương nhún vai:

- Mà có còn bà con nào ở lại đây nữa đâu. Hồng lẽ mà về thăm lại mấy đứa bạn quen như tụi tao với... anh Đông Giao.

Hoàng Oanh lại cướp lời nói với Lý Hương:

- Đúng rồi có anh Đông Giao thì may ra tao với mà sẽ được thăm ké.

- Nếu tụi bây nói thế tao sẽ không thèm thăm đứa nào cả cho tụi bây biết thân.

Để cho các cô đối đáp với nhau, Đông Giao ngồi im lặng.

Các bạn và Hạ Như trở lại liên thoắng như thường ngày. Không khí bớt vẻ trầm lắng.

Rồi buổi tiệc cũng tàn, khách đã ra về. Lý Hương và Hoàng Oanh cứ mãi quần quýt bên Hạ Như.

Khi Đông Giao từ giã ra về, Hạ Như tiễn chàng ra cổng. Đông Giao muốn nói với nàng rất nhiều nhưng chàng đành lặng im. Hạ Như vô tư quá! Cuộc sống mới với những ngày tháng đẹp đang chờ đón nàng. Chàng không nên nói điều gì cả. Những lời ngỏ của chàng sẽ không là gì cả và biết đâu nó sẽ gây phiền toái cho Hạ Như. Hai hoàn cảnh khác biệt và giờ đây hai người lại xa cách hai phương trời. Đông Giao sẽ nhốt kín trong đáy tâm hồn một hình ảnh Hạ Như với tình cảm vừa chớm nở. - Anh Đông Giao ở lại mạnh khỏe và thật vui nhé!

Tiếng của Hạ Như vang lên khiến Đông Giao nghe lòng ấm áp. Chàng lặng thinh nhưng không muốn Hạ Như lặng thinh.

Giọng Hạ Như hồn nhiên:

- Qua bên ấy em sẽ nhớ anh Đông Giao hơn.
- Thật không?
- Thật mà!

Chàng hỏi hột:

- Tại sao nhớ?

Hạ Như vẫn vô tư:

- Vì em phải nói tiếng Anh thường xuyên và như vậy thì luôn luôn nhớ anh Đông Giao.

Chàng như quả bóng xì hơi:

- Thế mà anh cứ tưởng...
- Tưởng em không biết nhớ anh à?

Đông Giao không mong Hạ Như trả lời như thế. Nàng vẫn không hiểu được tâm trạng chàng. Hạ Như cứ tưởng làm cho chàng vui.

- Qua bên ấy tiếp xúc với ai em cũng nhớ đến những bài anh dạy. Em mà nói thành thạo là nhờ anh đấy.

- Không dám đâu.

Hạ Như bật cười:

- Không phải sao? Anh vẫn thường rầy em nghèo từ vựng. Em sẽ cố gắng cho anh thấy. Nếu không có anh giúp đỡ chắc em sẽ khổ và lúng túng lắm.

Đông Giao khiêm tốn:

- Nhưng rồi một thời gian ngắn thôi, trình độ nói và viết của Hạ Như sẽ vượt xa anh.

- Không dám đâu!

- Không phải sao? Hạ Như luôn luôn thực hành mà.

Hạ Như chớp mắt về tinh nghịch:

- Lúc đó Hạ Như sẽ dạy anh nhé!

Đông Giao bồi hồi:

- Thật nghe! Anh rất mong điều đó. Anh chờ Hạ Như về dạy anh. Hứa không?

Hạ Như thoáng bối rối:

- Nói thế chứ em đâu dám dạy anh, anh là thầy mà.

- Thầy vẫn phải học.

Không nghĩ ngợi, Hạ Như nói nhanh:

- Em chỉ sợ anh không còn thời gian để học nữa.

- Tại sao?

- Vì anh bận bịu.. gia đình!

Đông Giao nhìn nàng thật lâu:

- Hừm! Làm sao đoán anh bận chuyện gia đình. Không đúng đâu.

- Xí ! Một năm, hai năm, năm năm, mười năm nữa.. điều đó sẽ xảy ra không phải sao?

Giọng chàng chùng xuống:

- Anh đâu biết việc đó có xảy ra không. Thôi chờ đến đó sẽ hay! Đừng lo cho anh. Hãy lo cho Hạ Như kia!

- Em có gì phải lo ?

Chàng nhướn mày lên ngấm nghĩa nàng:

- Sao lại không? Em thế này. Biết đâu qua bên ấy không còn thời gian học nữa. Vì bận...

Hạ Như đâm vào lưng chàng:

- Em biết anh nói gì rồi ! Đừng nói bậy nữa. Em chưa đâu! Chắc chắn anh trước em mà.

Đông Giao bỗng cao hứng:

- Em và anh thi đua xem ai lập gia đình trước nhé!

Hạ Như nghiêng đầu vui vẻ:

- Đồng ý! Anh cá gì?

- Em thích gì?

Nàng cười dịu dàng:

- Em thích nhiều thứ lắm! Anh chịu cá không?

- Cho em tha hồ chọn đó.

Hạ Như ra vẻ nghiêm nghị:

- Nếu anh thua thì anh sẽ mất với em một châu cóc - Ồi.

Đông Giao trợn mắt:

- Trời đất ! Lại cóc, ồi. Lại ăn uống.

- Ừ, anh sẽ gửi bưu điện qua bên ấy cho em. Còn nếu thua thì em sẽ mất...

Nàng vừa nói vừa cười hỏi Đông Giao:

- Anh thích gì?

- Không thích gì cả.

Đôi mắt nàng tròn to hơn hạt nhãn:

- Trời đất ! Anh nói sao? Không thích gì cả à?

- Ừ!

- Vậy phải đặt cho anh biệt danh là "người không sở thích".

Đông Giao cười chấp nhận:

- Cũng được!

Hạ Như vẫn không hết thắc mắc:

- Tại sao anh không thích gì cả vậy?

Giọng chàng trầm xuống:

- Bởi vì có khi nào anh thích mà được đâu!

Hạ Như mắc cỡ hỏi:

- Anh thích gì mà không được, nói cho em nghe xem!

Đông Giao lại hỏi nàng:

- Em biết mà em có giải quyết cho anh không?

Nàng ngẫm nghĩ rồi nói:

- Cũng phải xem ý thích của anh, khả năng của em có giải quyết được không chứ.

- Thế là em đã muốn thoái thác rồi đấy!

Hạ Như nghịch ngợm nói:

- Nhiều lúc anh đòi người ta "lập biển vá trời" ai mà làm được.

Đông Giao cười khẳng định:

- Nếu thật sự vì nhau thì người ta sẽ làm được cả.

- Em không biết điều đó đâu.

Không muốn chia tay với Hạ Như chàng muốn kéo dài những giây phút này. Nhưng chàng cũng sợ những lời nói xa xôi sẽ làm nàng nghĩ ngợi, Đông Giao lại quyết định chấm dứt câu chuyện.

- Thôi Hạ Như vào nhà với các bạn đi nhé! Anh về. Chúc Hạ Như vui vẻ với khung trời mới.

- Cảm ơn anh Đông Giao.

Hạ Như quay gót vào trong. Đông Giao thầm nghĩ sao chàng không bảo Hạ Như viết thư cho chàng nhỉ. Đông Giao cũng quên dặn Hạ Như là chàng sẽ ra phi trường tiễn Hạ Như. Nhưng thôi nàng cũng không cần biết điều đó làm gì.

Đông Giao sẽ âm thầm tiễn nàng về nơi xa xôi ấy. Hạ Như ra đi để thương nhớ lại cho bao người?